

DÆNJ GAMLE TAASTRUP-SME'E

I ANLEDNING AF SMEDIENS FLYTNING TIL VESTFYNS
HJEMSTAVNSGAARD 1931. Af HANS P. LUNDE.

För Flytni

Dænj gamle Taastrup Sme'e stor
ve Lun'e O og lytter
te Strömi a di manne Or,
t o u Hunre, för hun flytter fro
E'nen, u te bære Kor
i Gummerup ha Tommerup
ve Vestfyjns gamle Hjemstavns-Gor.

De' Liu, som hær i faadoms Tij
ga Lyj, næ Sme'ens Hammer
ha daanjse Hopsa te en blij
Mosek a Essens Flammer –
de' leuer tyst som Spøerij
i Hællefa, i Bæll og Ta,
i alt . . . Je sæl vaa mæ dærij.

Ja, aasse je haa slitt og svæjt
saa manne dyjre Dröwer
hos Hendrik Sme', iganj som Knæjt –
je höjrer klart, ha röwer,
næ je slor fêl, de' æ ju læjt. 1)
Ja dæ vaa Driu, og d æ vaa Liu –
som aa' teforn - fro Slæjt te Slæjt.

Dænj føste Sme' i Hytten hær -?
Hans Navn æ glemt for stedse.
Hans Viv, hans Vær' - hans Liu, hans Fær
ve Ambolt og ve Esse:
alt gemt i Maalm - og döw saa nær . . .
Næ Taenken kræis om ham, saa sæis
hans Skygge svajt i Essens Skær.

1) læjt, slem.

Ætter Flytni

Dænj gamle Sme'e maamlar:
Ja, Navnet o mi føste Sme'
æ glemt som alle Navne
o dænj Tijs Folk, som je, kun ,je,
inou saa tijt mo savne.

Om Naten, mæist næ Stormi suvs,
saa lyjer dejes Stemmer:
je sæir dem, somme mæ en Ruvs,
di læjner Fattedlemmer.

Ve Vinjter Daue stou di hær
i Flok. mæ röje Luer,
næ Ili som et Touen-Vær
ga Knal' fro stoure Knuer.

Ja, di æ glemt, dænj Skæbne foer
I sæl, d æ n j ska I bære.
Men om et næit Pa Hunre Or,
saa stor je hær -- mæ Ære.

Mit føste Liu æ naa faabij,
de' vaa naa tijt en Plaue.
De' næjste, -- drömt om s a a n en Tij - ?
nej, aller i minn Daue.

Hans P. Lunde

Vestfyms Hjemstavnsforening 1933, s.5- 7